

Slovenski čebelar in sadjerejec. Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko Izhaja vsaki mesec jedenkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gld. 30 kr. na leto. Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letina za ude znaša samo 1 gld. Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj J. Modic, društveni predsednik. — Tako je naslov novemu listu, ki je izšel v Ljubljani v prvič meseca oktobra t. l. Ako pomislimo, da je kranjska čebela svetovno znana — in vendar čebelarstvo naše tiči vedno na jednom mestu, ali bolje rečeno propada, moramo novi list veselo pozdraviti in mu želiti najboljšega vspeha. Jednako je z našo sadjerejo, da se zanemarja in da se premalo gleda na povzdigo tega važnega pridelka, ki bi marsikaterim gospodarjem prinašal leto za letom lepih novcev, ko bi znali in — hoteli ga oskrbovati. Ustanovilo se je tedaj društvo, ki ima namen kranjsko čebelarstvo in tudi sadjerejo pospeševati, in razširjevati. Novi list mu je glasilo, kateremu je želiti obilnega razširjevanja in bogate podpore.

I. Š.

Meje so bile pri vseh narodih svete in s posebnimi zakoni kolikor mogoče natanko določene. Zato spadajo med najstarejše jezikovne spomenike opisovanja mej. V Istri so že l. 1275. opisali meje oglejskih in goriških posestev v treh jezikih, t. j. v slovenskem (z glagolico), latinskem in nemškem. Tudi drugod po Slovenskem so bile meje že zgodaj opisane in to v narodnem jeziku, ker so morali ti opisi večkrat ljudstvu prebrani biti, da si jih je zapomnilo.

Na Bolškem so imeli navado vsako leto na sajm sv. Florijana na Srpenici zbranemu ljudstvu oznanjati okrajne meje. Te meje so bile v slovenskem jeziku zabeležene v urbarji bolške gosposke takole: „Nai popried na Copo (Kopo), od Cope na coriudo, (ommissis), od Vzthiza (Učiča) na bielli Potoch, od bielliga Potocha noter v' uedo utzka (Učka), od vode utzke noter v' belichi Camen, v katerim so trij Chrishy (križi) usecheni od letiga Camna na Musiz, od Musiza na Borginschi uurh, (ommissis), od Gradiza na Coboriski uurh, od Coboriskiga uurha na Coboriski Muest (v bolškem narečji = most), od letiga Mosta po polu uode Sozhe na Jellenie brued (= brod), od Jelleniega brouda na Jelenie Rob, od Jeleniega robu na Pollovnik, (ommissis), koker camen inu voda uliezhe“.

Omenjeni urbar je bil izvestno sestavljen v XVI. stoletji, in to najbrž l. 1509, ali vsaj l. 1524. Iz urbarja je prepisal bolško mejo l. 1647. takratni glavar Jakob Vacani iz Šempasa, da je dokazal pravice svojih podložnikov proti zahtevam Tolmincev. Iz tega se vidi, da spada ta mejni opis med najstarejše spomenike novoslovenskega jezika. Zanimiv je zaradi tega, ker nam iz njega odseva govornica Bolčanov, ki ima v marsičem svoje nenavadne jezikovne posebnosti. Listina se nahaja v grofovskem arhivu tolminskem, sedaj lastnina g. notarja dr. Premersteina v Tolminu.

S. R.

„Slovensko literarno društvo na Dunaji“. Leta 1879. februvarija meseca so si osnovali mladi Slovenci na Dunaji društvo, ki naj bi mu bil namen: „gójiti slovensko slovstvo in se vaditi v vedi in umetnosti, izimši politične tendencije“ (§. 1. društvenih pravil). Prišlo je bilo ravno tedaj na dunajsko vseučilišče več novincev Slovencev, ki so kazali veselje in talent za delo na našem slovstvenem polji. Novo društvo se je napovedalo s posebno „Spomenico“ (natisneno tudi v „Slov. Narodu“), ki se je z vabilom vred razpošiljala do ro-